

Crònica 20 Vorejant el mar de Corall

Encetem el camí de baixada, són les cinc de la tarda tocadés i ja es comença a pondre el sol. Enclotats per les plantacions de plàtans ens distraiem llegint els cartrons de les parades que venen manats de plàtans a un dòlar. Camps de canya de sucre i la trinxadora que omple les vagonetes a vessar, creuem el fum d'un camp que crema, fa olor de moniato, deu ser una d'aquestes enceses que fan abans de triturar la canya per endolcir-la. Passada la fumarel.la camps i camps d'arbres gegantins que s'enfilen al Walsh's Pyramid, una muntanya piramidal de més de nou-cents metres d'alçada nascuts del no res. Ara tot fa olor de pinso i el cel agafa un to rosat és ple de núvols recargolats com fulles de bledes, abotifarrats i estiregassats, un d'aquells cels que retrata en Peter Link, el fotògraf australià que ha immortalitzat tot el continent en postals.

Seguint la serralada de Bellenden Ker arribem a Babinda, gairebé el saltem sense voler, és un poblet curiós, tant comprimit que sembla que les barbicanes es facin nosa. Tot el poble fa fressa dins del club de bolos. Cinc quilòmetres més amunt i ens endinsem al paratge natural dels Boulders, els còdols. Ens eixorden els grills i les nostres passes exalten als animals dels arbres que sacsegen les fulles tornant-nos l'espant. Una dutxa d'aigua de riu i bon esmorzar, llestos per resseguir un regalim del riu Babinda que es desvia discretament. Semblen aigües quietes que han rosegat la terra fins deixar-ne les arrels al descobert, unes pellerinques que suren colant les aigües fins que el riu s'esvera. S'aboca arremolinat daltabaix d'unes lloses de pedra, banyeres rodones plenes d'escuma i verdet groc, olles gegants que fan la xup xup. Caminem en silenci esperant que algun animaló ensopegui amb nosaltres, hi posem tanta salsa que ens sembla veure com s'escolen les serps d'arbre, acabem ràpid la comèdia quan ens adonem que avui no ens hem calçat, encara correm amb xancletes, arronsem els ditets de peu conills i suculents per ser pessigats.

Per la carretera d'Innisfail ens entretenim buscant la Bartle Frere, la muntanya més alta de les contrades. Ens sembla impossible que darrera d'aquests turons encatífats de verd hi hagi l'oceà pacífic. Les senyals ens alerten que estem a punt de creuar terra de *cassouaries* i ens escarrassem buscant algun coll llarg amb cresta d'os que ens espiï des de les bardisses, però no en sabem veure cap. Camps de canya, plataners i cartells d'hotels luxuriosos que ens manen cap a Mission Beach, espeteguem de dret al mar sense trobar-ne el poble i fem una bona berenada entre fulles de palmera i cocos caiguts. El mar no convida, sorra negra, fortor de peix i cabdells d'algues nuats, però és d'aquells dies que no pararíem de mirar-lo...

Acabem d'arribar-nos fins a Tully per fer nit a la mateixa caseta d'informació abandonada que vam descobrir camí de pujada, és un poblet tímid, els teulats s'amaguen sota el degoteig humit del bosc tropical, només el delata les set xemeneies de vapor blanc que fumen durant mig any, el molí i les calderes de la fàbrica de canya de sucre. Juguen a rugbi els Tully Tigers, sembla que tot el poble i les contrades xisclin alhora, sentim un ressò de festa que ens fa bellugar, però som forans i l'entrada ens val vuit dòlars i això són tres bistecs dels bons.

Reulem reconeixent-ne els lloc on vam posar benzina, on vam comparar queviures o on vam fer un bon berenar. A partir de Townsville el camí de

baixada serà desconegut, però hi ha un neguit subtil, sabem que és la tornada i això ens fa massa conscients, volem foragitar aquest estat absurd que ens fa passar tant moments nostàlgics d'altres moments, tant absorts que necessitem una bona sacsejada per recordar-nos de gaudir de les noves descobertes. Dies enyorats, sorruts, ofuscats, eufòrics, alegres, serens..., tots són dies, un procés sense cap ni cua que ,

Un bon xapussó al Five Mile, una bassa d'aigües quietes que queda passat Cardwell, l'aigua és deliciosament glaçada i plena de peixos espina, salvats, no toquem de peus a terra. Ens eixuguem al sol i l'escalfor és tant plaent que ens fa venir una esgarripança de pell de gallina i benestar, aprofitem per plomar-nos, cabells i pels sobrrers que ens estorbaven.